

Ce se întâmplă cu educația?

What Is Happening With The Education?

Andrei Stupu

Creator & Owner, Ziua Mintzii

andrei@stupu.ro

Abstract

This paperwork aims to emphasize the utility of principles in defining new models of education, to outline the main traits of educational communities regarding mentorship relations, informational sources and intergenerational interaction. In the process of underlining how crucial it is to include principles and values in future educational models, the author raises the question “Why do we educate?”. The article shows great use for understanding the importance of updating the teaching methodologies, in order to better interact with new generations to come.

Keywords: millennials, Z generation, teaching methods, educational values, education change

JEL Classification: I20, I21

Ce se întâmplă cu educația?

„Viața e făcută dintr-o fantasmă masturbațională permanentă, preambalată comercial”, spunea Allan Bloom, în 1986, despre cum trăiau tinerii generației Y, infuzați de pseudo-valori, pseudo-trăiri și, prin urmare, pseudo-cunoaștere (2017). Desigur că Bloom era părintele neoconservatorismului american și scopul lui era să critice ce se întâmplă în urma proastei însușiri a libertăților, dar rămâne totuși revelatoare afirmația sa.

Facem un salt de 34 de ani și ne mutăm din SUA în România, în contextul unei discuții despre educație, în general. Aici regăsim un cadru în care idolii unei mari părți din actuala generație de elevi sunt ego-cântăreții, cei care nu fac decât să perturbe imaginea de sine și formele de exprimare ale tinerilor, printr-o supralicitare constantă a noțiunii de putere – reprezentată de

bani, fani și sexualitate –, printr-o falsă impresie de control asupra a tot ceea ce se întâmplă cu viețile lor. Nu este întocmai așa? Chiar dacă am contesta aspectul acesta, tot ar trebui să fim atenți la acumularea subliminală a mesajelor și atitudinilor promovate de pseudo-modele.

Sunt un mare susținător atât al generației Z, din care fac parte, cât și al oricărei forme de educație, dar, totodată, cred în ceea ce afirmă o mare parte dintre scriitorii conservatori ai secolului al XX-lea, strict din perspectiva cunoașterii. Roger Scruton spune că sunt trei forme de cunoaștere: *a ști că*, *a ști cum* și *a ști ce*. Dacă știi că mercurul este toxic, ai o cunoaștere științifică. Dacă știi cum se repară o bicicletă, ai o cunoaștere practică. Dacă știi ce să simți sau să nu simți într-o anumită situație, ai o cunoaștere morală. Dintre toate, cunoașterea morală nu poate fi cu adevărat însușită în lipsa literaturii și filosofiei (Scruton, 2017). De exemplu, desigur că îi putem învăța pe elevi, în cadrul orelor de educație sexuală, că sifilis este o boală cu transmitere sexuală sau cum se utilizează un prezervativ, dar scopul esențial și ultim al educației ar trebui să fie completat de componenta etică: *ce se întâmplă cu mine când ... ?*; *ce să simt dacă ... ?*; *ce exemple am la îndemână ... ?*; *ce să fac când ... ?*; *ce e bine și ce e rău?* ș.a.m.d.

Toată dezbaterea despre educație și cunoaștere pornește de la identificarea unor probleme perpetuate de-a lungul anilor: rigiditatea mentală a unor generații diferite, pudibonderia specifică culturii noastre și lipsa cruntă a cunoașterii de situații de viață, care ar putea fi explorate prin lecturi de calitate. În genere, oamenii, reali sau ficționali, sunt caracterizați de deciziile pe care le iau în situații critice, de viață și de moarte. În lipsa promovării exercițiului de empatie pe care lectura îl dezvoltă constant, din punct de vedere al cunoașterii, nu vom putea vorbi decât despre „fantasme masturbatoare”, fiecare dintre noi (auto)satisfăcând doar o parte din ceea ce ne definește strict individual, nu unitar. Așadar, de ce repetăm constant conflictul dintre generații și nu găsim o cale prin care să unificăm credințele tuturor? Am putea susține că din cauza diferenței fundamentale a valorilor practicate. Aceste concepte abstracte, numite valori, sunt dezirabile, drept urmare, însușirea corespunzătoare a acestora este deficitară, pentru că toți ne dorim să credem că le avem pe toate, fără a fi sinceri cu noi înșine.

Actuala infuzie a minților tinere cu tot felul de elemente comerciale, într-un timp în care termeni precum *motivațional*, *inspirațional* și *memorabil* sunt etalonul de performanță, indiferent care este conținutul comunicării, tinde să afecteze introspecția autentică și dezvoltarea identității în acord cu lumea interioară, atenția fiind concentrată constant spre cea exterioară. Valorile sunt

văzute din ce în ce mai mult ca instrumente sociale, nu ca fundamente ale definirii personale. Motivația se naște din dorința de a practica valorile pe care le avem, iar neidentificarea acestora poate duce la apatie și lipsă de sens. Ce e de făcut? Soluția ar consta în construirea de comunități educaționale, nu în învinuirea continuă a sistemului de învățământ.

Între comunitate și sistem există diferențe esențiale, deși amândouă implică grupuri de indivizi. Comunitatea este un grup autonormativ, care se dezvoltă prin intermediul contribuției fiecărui membru recunoscut, indiferent de rolul acestuia. Sistemul, pe de altă parte, se bazează pe o serie de reglementări prestabilite, impuse, care funcționează pe principiul totul sau nimic, obediență sau ostracizare. Într-o astfel de situație, valorile sunt folosite doar ca un rezumat de cuvinte frumoase care exprimă direcția sistemului, anume constantele în baza cărora acesta se definește, fără a păstra vie latura practică a valorilor, prin acceptarea complementarității funcționale dintre perspective diferite (care se bazează pe diversitatea de valori).

Consider că o întrebare esențială, care pune educația în legătură cu valorile, este *de ce educăm?*. Pentru a forma indivizi care să aibă succes, recunoaștere, bani, putere? Pentru a menține ordinea socială – valori conservatoare individual și social? Sau pentru a forma indivizi empatici, liberi, colaborativi și independenți – valori liberale individual și social? Această întrebare ar trebui să stea la baza deciziei asupra felului în care ne educăm tinerii și să fie cea care să ne definească la nivel fundamental ca societate. În procesul de orientare vocațională, pentru a combate situația actuală a neconcordanței între așteptările legate de programele de studiu și ofertele educaționale, trebuie să susținem tinerii în a-și găsi motivația reală, mentorii potriviți și sursele veridice de cunoaștere. Doar astfel putem contribui la formarea lor ca adulți fericiți și motivați, care își practică autentic, zi de zi, valorile și adevărurile despre viață!

Referințe

- Bloom, Allan. (2017). *Criza spiritului american: cum universitățile au trădat democrația și au sărăcit sufletele studenților*, trad. Mona Antohi. București, Editura Humanitas, pp.84.
- Scruton, Roger. (2017). *Cultura modernă pe înțelesul oamenilor inteligenți*, trad. Dragoș Dodu. București, Editura Humanitas.

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).